

— Дай магарето, думамъ ти, че ще стане лоша работа! Продавашъ — пкъ̀ сетне крадешъ. Ама нѣма да го бжде така. Това магаре е наше. Дай го още сега!

Марко все така дѣвчеше тревията. Но Гуджо вече душеше краката му и изведнажъ радостно залая и се хвърли отгоре му. Ухото на магарето се наостри.

— Такова магаре съ едно ухо нѣма друго. Това е нашето магаре, дето лани ни го продаде! — викаше Савата.

Циганинътъ се обърка.

— А, ти ли си бре! Ама тозъ магаре не е той — тозъ братъ му.

— А тѣй ли! — изкрещѣ Савата. — Марко!

Цѣлата дружина въ единъ гласъ извика: — Марко!

И въ сѣщия мигъ Марко вдигна глава, обърна се, озжби се отъ радостъ — и зарева: — Ахж-ахж-ахж! Цѣлиятъ панаиръ екна. Дружината се спустна да го прегръща. Гуджо скачаше съ лай. Но Мангушъ още дърпаше вжжето и се мъчеше да го отведе. Тогава Марко метна глава назадъ, хвърли едно чифте, ритна циганина, събори двата коша и се откъсна.